

ჩიტების გამომზამთრებელი

რევაზ ინანიშვილი

თანამედროვე დაბალტყერიანი ბინა. მოკლედ ჩამოშვებული, სამფინჯნიანი რძისფერი ჭალი, პრიალა პარკეტი. პრიალა ავეჯი, წიგნები, ფოტოსურათი - გაღიმებულ ახალგაზრდა ქალ-ვაჟს შუაში უზის ორი-სამი წლის კოპებშეკრული ბიჭი. შემოსასვლელ კართან - ჩუსტები, ფლოსტები. აცეგონისა თუ სკიპიდრის სუნი.

ისმის ელექტრომარის ხმა. სამზარეულოდან გამოდის დაბალი, ორმოცი წლის რბილნაკეთებიანი ქალი. გზა-გზა იხსნის წითელ, გამჭირვალე წინსაფარს, თეძოებთან ისწორებს კაბას, მერე კეფაზე ფონფლო გორგლად დახვეულ თმას. კარის საკეცს გადაწევს. შემოვა შეჭალარავებული ჯმუხი მამაკაცი, გაბეთში გახვეული რაღაც უჭირავს. დაღლილ ნაღვლიან თვალებს თითქოს არიღებენ ერთმანეთს.

ქალი: შენი გასაღები რა უყავი?

მამაკაცი: არ ვიცი, საწვიმრის ჯიბეში თუ ჩამრჩა...

ქალი: საწვიმარე მე ღავაუთოვე და იქ არაფერი არ არის.

მამაკაცი: მაშინ დამიკარგავს.

ქალი: რა მშვიდად ამბობს "დამიკარგავს"?!

მამაკაცი: აბა რა ვქნა თმები დავიგლიჯო?

ქალი: შენ რაზე დაიგლეჯ, შენ არაფერზე არ დაიგლეჯ თმებს.

მამაკაცი: სკოლაში იყავი?

ქალს ეს შეკითხვა თითქოს არ გაუგონია.

ქალი: ეგ რა არის?

მამაკაცი: რეიგუმი ვუყიდე.

ქალი: ვის უყიდე ვის! მაგ ღებილს, მაგ არანომრალურს? გგონია, რომ ესწრება ფიზკულტურას?

მამაკაცი: აბა სად დადის?

ქალი: მოუსაველეთში, ჭირში. გაქრა მაგის თავი. დივანზე ჯდება, მკლავები მუცელთან მიაქვს, ილუნება, - მე აღარ შემიძლია, ჩალი შენ თვითონ. მამა ხარ, გარკვეული პასუხისმგებლობები შენც ხომ გაკისრია. გააცდინე ეგ შენი სამსახური, დაეთხოვე, დააგვიანე და დაელაპარაკე. გაარკვიე სად დადის, რაზე ფიქრობს ეგ გამოლენჩებული. რას აპირებს. გაიგე ერთი რას ამბობს მასწავლებლები მაგაზე. ყველა რომ ლანძღავს. მე აღარ შემიძლია ბაგონო. აი, აგერ ვიკუნტები და ისე გთხოვ და გვეედრები, მე აღარ შემიძლია! დამეხმარე.

მამაკაცი: შენ, რომ ნამღვილი გაჭირვება შეგხვდეს, მაშინ რაღას იზამ?

ქალი: რას ეძახი ნამღვილ გაჭირვებას. შიმშილს? სიცივეს? ვაი, რა ბედნიერება, როცა გშია, კანკალებ, მაგრამ არავინ დაგცინის.

მამაკაცი: მაგოლენებს, ხშირად საბანიც, რომ ვერ დაეხურათ თავისთვის, ასგონიანი განკების შესაჩერებლად უშვებდნენ, ხშირად მარგო ბენზინით სავსე ბოთლების ანაბარა, იმათ ღელებს რაღა უნდა ექნათ?

ქალი: ერთხანს აღარაფერს აღარ ამბობდა. ცხვირსახოცს ეძებდა, მერე ცხვირსახოცი გუჩთან მიიგანა და იმ ცხვირსახოცში ლაპარაკობდა: - იმათ ღელებს მოკრძალებით, შიშითაც კი უყურებენ სხვა ღელეები, რომელთაც ასეთი უბელურება არ დასცდომიათ თავს.

მამაკაცი: დიდი შელაგათია!

ქალი: ნამღვილად დიდი.

მამაკაცი: გადაირიე, ქალო?

ქალი: როგორც გინდა ისე იფიქრე.

მამაკაცი უყურებდა და არაფერს ამბობდა. მერე რეიგუმს იღებს, ხმაშეცვლილი მობრუნდება.

მამაკაცი: აღექი, რამე მაჭამე, ლუკმა არ ჩამიდგია დილას აქეთ.

ქალი დგება ცრემლების წმენდით, ცხვირის ხოცვით მიდის სამზარეულოსკენ.

ქალი: ფესსაცმელი გაიხადე. ფლოსგები ხომ აწყვია კართან!

მამაკაცი ფესსაცმელს იხდის. მაგიდაზე გაშლილ რეიგუმს ისევ შეახვევს.

მამაკაცი: ექვსი მანეთი ღირს, განა მეგი. ამირანი შემხვდა, გოგო ისევ საავადმყოფოში წოლიათ. ახლა გვერდში წყალი ჩასდგომია. გაგიჟებული იყო საწყალი.

ქალი: ვანო არ ჩამოსულაო, რა თქვა?

მამაკაცი: წამლები გამოუგზავნია. კარგი იქნება, მოგვეხერხებინდა და გვენახა ბავშვი. აქვე სწოლიათ, ბორჯომის ქუჩაზე.

ქალი ქვას სადგარს ამოუღებს ქვეშიდან.

ქალი: ჩემი შვილების ხელში ყველაფერსა ვარ გამორჩეული, ნათესავებსაც და მოკეთებებსაც.

მამაკაცი მზებურადვე აიღებს მწვანეფოჩიან ბოლოკს.

მამაკაცი: შენ რა ისაღილე?

ქალი: ისე ისაღილა განგიას გასაგისმა.

მამაკაცი: შენ რომ შიმშილით მოიკლავ თავს განგიას გაუხეთქავ გულს! მაინც რა გითხრა ასეთი?

ქალი: იმან რომ არ მითხრას, მე არ ვიცი, რა უბელურება გრიალებს ჩემ თავს?!

საკონგრულოებში ორები, გეომეგრიაში ბელიბელ სამი ორიანი, ქიმიაში ორიანი, ქართული როა, ქართულშიც კი ორიანი აქვს მიღებული.

მამაკაცი: ახლა სად არის?

ქალი: ჯანდაბაში და მოუსვლელში, მამიდამისთან წაეთრა. შემეყვანეს როგორც უკანასკნელი ღებლილი, ღამაჭერინეს კალამი, მომიკიდეს ბელ ხელი და ისე ღამაწერინეს ხელწერილი: ერთი ორიანი რომ მიიღოს კიდევ, პროფსასწავლებელში უნდა გადავიყვანოთო.

მამაკაცი: ვინ თქვა ეგ?

ქალი: რა ვინ თქვა, დადგენილება ყოფილა.

მამაკაცი: ვინ თქვა ეგ?

ქალი: ღირექტორმაც, ყველამ.

მამაკაცი ჩანგალს თეფშზე დადებს, ხელებს შარვლის ჯიბეში ჩაიყოფს და სკამის საზურგულს მიაწვება.

მამაკაცი: სადამლე მიღის ჩვენი უგუნურება! თან პროპაგანდას ვუწევთ, თან ჩვენ თვითონ ვაცხადებთ პროფსასწავლებელს სასჯელის მოსახდელ ადგილად, ჩვენ თვითონვე ვეუბნებით ბავშვებს, საშინელ დღეში ჩავარდებიან, თუ პროფსასწავლებელში მოხვდნენ.

ქალი: თორემ არ არის ასე!

მამაკაცი: არ არის, არა! ნუთუ ვერა ხედავთ ეროვნულ უბედურებად იქცა კაბინეტებისკენ სწრაფვა. ყველას უნდა, რომ მას ემსახურობდნენ, ყველას უნდა, რომ თეთრი, ფაფუკი ხელები ჰქონდეს, მამაკაცებს, დღეში რომ სამ კილო ხორცს და ათ ბოთლ ღვინოს ნთქავენ, თეთრი ხელები უნდათ, თეთრი ხელები და თეთრი გულეფონი... ნუთუ ვერ ხედავთ, რომ მუცლები მოგვექცა თავზე.

ქალი: მე ვერაფერს ვხედავ, ჩემი ოჯახის მეტს. სანამ აქ მექნება მოსაგვარებელი რამე, არავითარი საქმე არ მაქვს გარეთ.

მამაკაცი: ეს არის ყოველგვარი უკულმართობის სათავე - ჩემი ოჯახი, ჩემი გეჯა, ჩემი სალაფავი და შიგ ყურებად ჩარგული თავი, რომ სხვამ არ ჩაგვიკრას დინგი.

ქალი ბურგს შეუბრუნებს და მხრის გემოდან დაუგდებს სათქმელს:

- შეჭამე ეგ კერძი, გაიყინა და გალელეჩდა.

მამაკაცი ჩანგალს აიღებს, თან ნერვიულად ეღიმება.

მამაკაცი: ესეც უბედურებაა - გაცივებული კერძი, უჰ, დიდი უბედურება.

ქალი: შენთვის ყველაფერი ეგეთია, კერძიც, სახლიც და ყველაფერი.

მამაკაცი: დავჯდე და თქვენ გიყუროთ მარტო, არა, თვალებში? პირი დაიბანეთ, კბილები გაიხეხეთ, ფესსაცმელი დაიწმინდეთ, იატაკი არ დანაგვიანოთ, გაკვეთილები ჩამაბარეთ! სულიწმინდა დაგვარჩენს?

ქალი: ვინ გთხოვს მაგას?

მამაკაცი: აბა რა ვქნა, როგორ მოვიქცე, რა გავაკეთო, რით დავიწყო.

ქალი: შიში ჩაუნერგე ბავშვებს, ჩაუნერგე, რომ რაც გასაკეთებელი აქვთ უნდა გააკეთონ. თუ არ გააკეთებენ....

მამაკაცი: ყელები დავჭრა, არა?

ქალი: არ შეიძლება შენთან ნორმალური საუბარი

მამაკაცი: რა არის ამაში არანორმალური? შენ მეუბნები, რომ ბავშვებს ჩაუნერგო შიში, ჩაუნერგო, რომ რაც გასაკეთებელი აქვთ, უნდა გააკეთონ, თუ არ გააკეთებენ.. მე გეკითხები, რა ვქნა-მეთქი, თუ არ გააკეთებენ, ყელები დავჭრა ამ უძლურებს, უკან-უკან რომ იწევენ

ყოველწამს და ჩვენ ანტიბიოტიკებით ვექაჩებით ჩვენსკენ? რა არის ამ კითხვაში არანორმალური?

ქალი: დამანებე თავი..

მამაკაცი: ვცემო? გარეთ გაყვარო? ვუთხრა, რომ მათ მამობაზე ხელს ავიღებ? ბოლბამ არ დაახრჩოს! ამ წიგნების, ტელევიზიის მეშვეობით იმდენი სანიმუშო მამა დაეხეგება ჩვენს ბინაში, იქნებ ესამოვნოთ კიდეც, რომ ჩამოვცილდე ეს დაკუთხული, ღიღცხვირა, ღიღყურება კაცი.

ქალი აღარაფერს ამბობს, მაგიდისკენ დახრილი ჭამს.

გაიღება კარი. შემოდის გაღიმებული თხუთმეტი წლის ბიჭი. მაღალია, წერილი, მხრებში მოხრილი. გრძლად დაშვებული სქელი თმა კიდეც უფრო უპაგარავეს ისედაც პაგარა, სიგამხდრისაგან ჩამუქებულ, ჩაგეგკილ სახეს. გაბერილი ქალაქის პარკი უკავია მკერდთან. მთელი სხეულით მოაქვს გასახარი ამბავი. დიღხანს იწმენდს ფეხებს.

ბიჭი: ფანჯრები დაკეცილია?

ქალი და მამაკაცი შემკრთალი თვალებით შეჰყურებენ ერთმანეთს.

ქალი: ფანჯრები რად გინდა?

ბიჭი: ჩიგბატონები ვიყიდე, მთლად იააფად. გამოვამამთრებ და გაზაფხულზე გავუშვებ.

პარკს პირს მოხსნის და ჩიგბატონებს ამოაფრენს. ისინი ფრთხილად, რიკრიკით წითელ-ყვითელი ფერებით თახთახით დაფრინავენ ოთახში. ბიჭი ქვემოდან შესცქერის და ბედნიერებით უბრწყინავს სახე.

ქალი წამოვარდება საკუჭნაოდან იაგაკის საწმენდს გამოიგანს და ჩიგებს გამოელევენება.

ბიჭი: არ დაარცყა! არ დაარცყაა!

ქალი: გამეცალე, თორემ შენ გაგიხეთქავ თავს.

ბიჭი: მამა, არ დაარცყას, მამა!

მამაკაცი ჭამს, თეფშს დაჰყურებს.

ქალი ერთ ჩიგს მისწვდება და კედელზე მიაჩეჩქვავს.

ბიჭი: ღელა! მამა! ღელა!

ქალი: გამეცალე!

ქალი იმ მეორე ჩიგსაც მიწვდება, აჭყვივლებული მისრისა კუთხეში.

ბიჭი: კარგი, ღელა!

ღიღი საბრალო თვალები ცრემლებით აქვს სავსე. მიდის, ჯერ ერთ ჩიგს აიღებს უმწეო ფრთით, მერე მეორეს. დგას ჩიგებით ხელში, თითქოსდა ფეხებდაუძლურებული. მერე უცნაური ლაყუნით მიდის, სანაგვე ყუთში ყრის.

ბიჭი: კარგით! კარგით!

ფერდაკარგული ქალი იაგაკის საწმენდ ჯოხს საკუჭნაოში შეიგანს და კარს ღონივრად გამოსურავს.

მამაკაცი ხმას არ იღებს.

ბიჭი: კარგით! კარგით!

მამაკაცი: თუ არაფერს გაფალებს, არც ჩიტების გამოზამთრებაა საჭირო, თუ არაფერს გაფალებს..

ბიჭი: კარგით! კარგით!